

BODORIK SÁNDOR VERSEI

1

könyörögnek szüntelenül
beszélnek hozzánk a fák
gyökérhangon
levélnyelven
üzen a világ
és a látomásos Föld felissza
a kékség utolsó sóhaját
nincs most
surranó madárraj
csillagfelbök zizzenő
szövetébe szöve
esendő szirének
sincsenek az óceán
mítoszmeley kapujában
a szív kötele megfeszül
mellemben
kitárt szárnyú
hómadár reppen
izzó prófécziák
vitorlája fölé
menyegzői csengők
mikor kiáltotok
kezemből kinövő
kalászokat látok

2

egy méh
utolsó őrszem a
visszavonulásban
tétova
ösztönös
veszteglés
lakatlan tér borgán
falevél
itt már nem moccan
madarak
mindenből
az ég virágai
örvénylenek szűkülő pályán
a kijárat nélküli
kerek ég csapdájában
egy méh
rendíthetetlen türelemmel
kopasz ágon kívárja
köröző rajok merülését
lüktető lázas napunkba
végül ő is
elrugaszkodik
úgy zuban
álomból-nyílt szemembe
hogy ott kezdje el
labirintus-szárnyalását
összszárult agyszíromban